

EL CARGOL, LA PRINCESA I EL GANIVET DE CUINA

JOSÉ MANUEL BLANCO SERRANO

DIBUIXOS: ANNA APARICIO CATALÀ

EL CARGOL, LA PRINCESA I EL GANIVET DE CUINA

JOSÉ MANUEL BLANCO SERRANO
DIBUIXOS: ANNA APARICIO CATALÀ

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Aquest llibre ha estat pensat, produït i confeccionat a Catalunya. Fent-ho així, promovem els nostres autors, ajudem a crear i mantenir llocs de treball a les nostres indústries gràfiques i estalviem transports i les consegüents emissions de CO₂

Primera edició, setembre de 2021

© José Manuel Blanco Serrano, 2021, per al text

© Anna Aparicio Català, 2021, per als dibuixos

Disseny: Jordi Avià

La propietat d'aquesta edició és de Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Ausiàs Marc, 92-98 – 08013 Barcelona

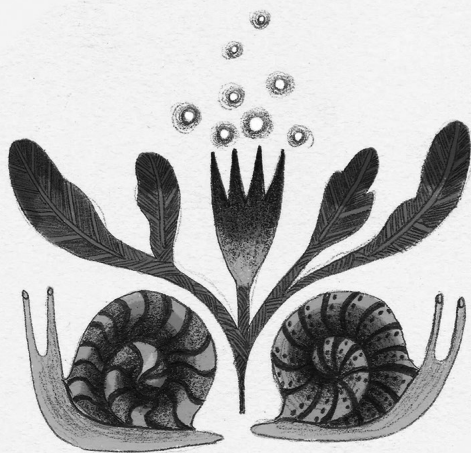
ISBN: 978-84-9191-184-5

Dipòsit legal: B. 10890-2021

Imprès a Limpergraf - c. Mogoda 29-31 - 08291 Barberà del Vallès

ÍNDEX

INTRODUCCIÓ	7
LA PRINCESA	11
EL BRUIXOT	19
LA PROPOSTA DEL MAG	31
EL CANDIDAT DE LA PRINCESA	37
L'ENTRENAMENT	45
EL TORNEIG	53
EL DESENLLAÇ	59

INTRODUCCIÓ

Aquesta és la història d'una princesa, un cargol i un ganivet de cuina.

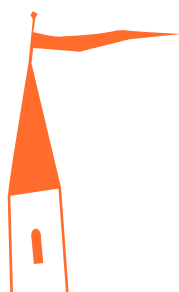
Sí, ja ho sé, no cal que protesteu! Encara no he començat el relat i ja us imagino a tots indignats, com si fóssiu un màitre de restaurant i haguéssiu enxampat un client barrejant el vostre millor vi amb gasosa. Tots sabem ja, naturalment, que als contes normals de princeses no hi surten animals ni objectes tan poc glamurosos com els cargols i els ganivets de cuina; en comptes d'això hi trobem bèsties i estris molt més nobles, com els cavalls i les espases, que els enamorats fan servir per treure les seves dames de les situacions més complicades. A tot estirar, i en representació del col·lectiu d'animals repulsius, de tant en tant hi apareix alguna granota, que espera pacientment ser petonejada per recuperar la seva aparença de príncep. El cargol protagonista d'aquesta història no es transformarà en príncep, tot i que per ser justos amb el pobre bitxo aclarirem que durant tot aquest conte no rep ni un sol petó. Si hem de ser sincers, la nostra princesa preferiria passar una tarda sencera visitant la tieta més avorrida i pesada que us pugueu imaginar abans que acostar els llavis a una d'aquestes bestioles.

Si penseu que els únics elements estranys que trobareu en aquesta narració són els que acabo de men-

cionar, us equivoqueu de mig a mig. De ben segur que a la seva fi descobrireu que algunes coses no són exactament el que semblen. Quines? Això no us ho puc dir ara; si ho fes us xafaria la sorpresa final, la part d'aquesta història que més em va agradar, quan me la van explicar. Espero que sigui també la que més us complagui a vosaltres.

Però no tot són notícies dolentes per als amants de les històries normals de princeses. Seguint la tradició del gènere, en aquest relat sí que hi trobarem personatges més clàssics, com un príncep i un bruixot. Però no us vull enganyar, i ja us avanço que tant el príncep com el bruixot són una mica..., no sé ben bé com dir-ho..., diguem que són una mica..., especials. Sí. Aquesta és la paraula exacta. Especials. Esteu avisats.

Volia dir quatre coses amb el propòsit d'introduir el conte i ara m'adono que m'he allargat massa. Si continuo per aquest camí no us quedaran ganes de continuar llegint. Així que començaré el relat i sereu vosaltres els que, al final de tot, em direu si us ha agradat o no.

LA PRINCESA

Hi havia una vegada una jove princesa que vivia en un castell, en companyia del seu pare i dels membres de la cort. La seva mare havia mort uns quants anys enrere, però el rei no havia volgut casar-se una altra vegada, malgrat la llarga cua de bruixes aspirants al càrrec de malvada madrastra de la noia. Si us plau, no m'entengueu malament; a la vida real les madrastres no acostumen a ser bruixes, i sovint tampoc no són malvades. Però a les històries de princeses sempre ho són, sense excepcions, i el rei ho sabia perfectament, perquè de petit també li havien llegit alguns d'aquests contes. I com que estimava molt la seva filla havia rebutjat educadament totes les candidates.

Un matí d'estiu la Júlia, que així es deia la princesa, gaudia dins la seva cambra de la llum i l'animació del gran pati del castell, que es colaven per la finestra. Estava asseguda davant d'un mirall de plata, provant sense gaire èxit de pentinar una cabellera tan negra i abundant com rebel i poca-solta. Cansada del seu fracàs, finalment ho va deixar estar. En realitat la Júlia no s'amoïnava gaire per la indisciplina dels seus cabells; sabia que els seus ulls blaus, el seu somriure fàcil i la seva bona figura enamorarien qualsevol cavaller que s'acostés a menys de cent metres d'ella, encara que fos

curt de vista. Ho havia comprovat massa sovint, això, i era prou espavilada com per interpretar correctament les reaccions dels jovenets.

En aquell moment la princesa va sentir com el seu pare picava a la porta amb precaució i demanava permís per entrar.

—Pots passar, pare. Ara mateix pensava baixar al pati.

—Gràcies, Júlia —va respondre el rei, amb veu seriosa—. Però hauràs d’esperar una mica. Abans hem de parlar.

La Júlia somrigué de llavis enfora i es resignà pels dintres. Sabia perfectament què volia el seu pare.

—Vols parlar una altra vegada d’allò del casament?

—Sí, nena, sí, bé que ho saps —esclatà el seu pare, aixecant els dos braços per damunt del cap—. I no cal que em recordis més la promesa que vaig fer a la teva mare. Només et vull dir que vaig prometre casar-te amb el cavaller que tu triassis; però no que restessis conca de per vida!

—Jo no he dit mai que vulgui romandre soltera, pare.

—No? —el rei s’anava escalfant de mica en mica i passejava per l’habitació com una fera engabiada—. Com que no? No has rebutjat tots els candidats? Tots! Si ja tens dinou anys, filla meva. Tothom diu ja que ets una solterassa.

Per a tots aquells que comencin a perdre el fil d’aquesta conversa, aclariré que els costums de l’època no permetien a les princeses triar el seu marit, ni tam-

poc arribar als dinou anys sense l'anell de casada. No és com ara, que les noies, princeses o no, arriben sovint als trenta vivint a casa dels pares, i es casen, o no es casen, amb qui els ve de gust.

—Tu tampoc no t'has tornat a casar! —exclamà, a la defensiva, la Júlia.

—No. Però jo soc un vidu, no un conco. No és el mateix.

La Júlia es mossegà el llavi inferior. No es donaria per vençuda sense plantejar una bona batalla.

—Cap dels pretendents em feia el pes, pare. Tots tenien un defecte o un altre.

El rei es va aturar, comptà mentalment fins a deu i va seure en una cadira.

—Mira, nena, estic content que diguis això. Perquè jo diria que alguns dels cavallers que has rebutjat fregaven la perfecció. No soc capaç d'imaginar els motius que t'han empès a rebutjar-los.

—Ah, no? —desafià la Júlia—. Va, digue'm el nom d'aquests cavallers tan perfectes.

El rei va arrufar les celles.

—N'hi ha uns quants. Per exemple, què me'n dius del baró del Penedès? És jove, té moltes terres amb vinyes i alguns cellers molt famosos. Quin era el problema d'aquest?

—Pare! Que m'ho dius de debò, això? No vas veure com buidava les copes quan el vam convidar a sopar? No sé quina quantitat de vi produeixen els seus famo-

A
PARTIR DE
8 ANYS

Aquesta és la curiosa història d'un cargol, una princesa i un ganivet de cuina.

Aquesta també és la història d'un príncep friqui, un mag murri i un cavaller massa perfecte.

Però sobretot, aquesta és la història de com uns personatges com aquests són capaços de girar com un mitjó els contes normals de prínceps, mags i princeses als quals estem acostumats.

Si busqueu una aventura diferent, divertida i amb un final amb sorpresa, aquest pot ser el vostre llibre. Però si el que voleu és un conte normal de princeses... serà millor que en busqueu un altre.

ESTEU AVISATS!

Publicacions de l'Abadia de Montserrat